

Werken op het Colegio als docent Nederlands

Al twee jaar werk ik nu als docent Nederlands op het Colegio. De stap van Nederland naar Aruba was destijds een beetje een stap in het duister. Mijn vrouw heeft ondertussen ook werk gevonden op het Landslaboratorium. Spijt hebben we nooit gehad. Wat we de komende jaren precies gaan doen, weten we niet, maar eigenlijk praten we nooit meer over terug naar Nederland.

Het Colegio is in beweging. Veel zaken worden aangepakt: de lessen, de programma's, de verschillende regels, de gebouwen. En het leuke is dat ieders inbreng daarbij mogelijk is. Hou je van dynamiek dan zit je hier goed. Associeer die veranderingen niet met eindeloos vergaderen. Dat is één van de zaken die als eerste aangepakt zijn. Doen staat voorop. Wat me als eerste opviel was het verschil tussen de leerlingen in Nederland en op

Aruba. Allemaal zijn ze beleefd en vriendelijk. Dat wil niet zeggen dat het alleen maar lieverdjes zijn, maar er is een verschil van dag en nacht met Nederland.

Het werken binnen de sectie Nederlands heeft een extra dimensie: onze leerlingen hebben Nederlands als tweede taal, maar moeten uiteindelijk gewoon het Nederlandse eindexamen doen. Een grote uitdaging voor de Neerlandici. We zijn bezig met het veranderen en ontwikkelen van het lesmateriaal, we proberen zoveel mogelijk taalcontact tot stand te brengen, de literatuurmethode in de bovenbouw staat ter discussie etc. Wat hierboven over het Colegio gezegd is, geldt nog meer voor onze sectie: als je van dynamiek houdt, zit je goed.

De sfeer en de samenwerking in de sectie is goed en je hebt collega's in alle leeftijdscategorieën, kleuren en maten. Nieuwe collega's worden met open armen ontvangen.

Het is een grote stap als je besluit naar Aruba te vertrekken. Waarschijnlijk verkoop je je huis in Nederland en laat je vrienden en familie achter. Dus wel iets om over na te denken, vooral als je een partner hebt die hier ook aan de slag wil. Voor ons was het prettig om te ervaren dat de overtocht, de opvang, het vervoer van auto en spulletjes perfect geregeld waren. Daar hoeft je niet over in te zitten. Ook zijn de vergoedingen die betaald worden voldoende. Laat alle

apparaten met draaiende functie maar in Nederland, want we hebben hier 110 volt en een afwijkende frequentie. Veel huizen hebben ook 220 volt, maar een afwijking in Herz waardoor wasmachines, drogers, stofzuigers, cd-spelers binnen de kortste keren er mee ophouden. Drogers zijn hier niet nodig en bijna ieder huis is betegeld, dus met een bezem en

een mop kun je beter uit de voeten dan met een stofzuiger. Winterjassen en dikke dekbedden kun je opslaan of weggeven.

En die vrienden en familie? Met Skype en e-mail is bij ons het contact eigenlijk geïntensiveerd. En ze komen graag hier hun vakantie vieren.

Wat verdien je hier? Kun je daarvan leven? Toch wel vragen die snel bij je opkomen. Dat is een beetje afhankelijk van leeftijd en bevoegdheid. Een eerste grader ouder dan 40 komt maandelijks met 2250 tot 2500 Euro thuis (het laatste bedrag is met 3 overuren) een jonge tweede grader begint met 1700 Euro. Daar is de ziektekostenverzekering bij inbegrepen. Daarnaast krijg je zo'n 2000 Euro per jaar voor extra pensioen en natuurlijk vakantiegeld vergelijkbaar met Nederland. Kijk niet naar de bruto-bedragen, je houdt hier netto veel meer over.

Wat kun je daar mee?

Een huis huren kost 1500 tot 2000 gulden (1 gulden = 40 Eurocent), een appartementje met 1 slaapkamer 1000 tot 1500 gulden. Ga je op chique, dan kost het natuurlijk meer. Je kunt overigens voor 250.000 gulden een leuk huisje kopen.

Daar komen wel energiekosten bij. Wij hebben een tweepersoons huishouden en gaan verstandig om met de airco. Meestal zijn we zo'n 250 gulden kwijt aan elektrisch en water. Gas koop je in gasflessen en dat bedrag is verwaarloosbaar. Internet is duurder dan in Nederland (kabel-tv + internet: 160 gulden per maand).

Kleding is vergelijkbaar met Nederland, maar je hebt heel weinig nodig. Autokosten zijn een lachertje. Je rijdt hier kleine afstanden en betaalt 1 Euro per liter aan de pomp. Voor belasting en verzekering moet je jaarlijks op 600 tot 800 gulden rekenen.

Europese producten in de supermarkten zijn duurder. We aten veel Franse kaasjes, maar zijn daar snel mee opgehouden. Vlees is veel goedkoper, bier is duur en wijn iets duurder (gewone wijn kost meestal 4 á 5 euro). Met sterke drank ben je vaak goedkoper uit. Ik heb altijd het gevoel dat ik aan de kassa ongeveer hetzelfde kwijt ben als in Nederland, maar anderen vinden het hier iets duurder. Wil je stoppen met roken, dan maken ze het hier extra moeilijk: een pakje shag kost 5 gulden, een pakje Marlboro 9.50

gulden.

Eten en terrasjes zijn bij de hotels net zo duur als in Nederland, maar goedkoper als je met de lokale bevolking meedrinkt en mee-eet op andere plaatsen.

Samengevat: je kunt met je salaris goed rondkomen. Wist je trouwens dat de leraren tot de 10% hoogste inkomens op Aruba horen?

Is het niet een raar gevoel om op zo'n klein eiland te wonen? Dat was een vraag die mij bezig hield, voordat we naar Aruba vertrokken. Daarna is die vraag nooit meer opgekomen. Door het toerisme zijn hier veel voorzieningen: restaurants, clubs, winkelcentra, bioscopen. Het eerste jaar hebben we ons vooral verbaasd over de heel andere cultuur en levenswijze. Het tweede jaar ontdekten we allerlei nieuwe dingen op Aruba. En het volgend jaar staat op het programma dat we de omgeving willen bezoeken: Cuba, Colombia, Miami zijn goed en goedkoop bereikbaar, een klein sprongetje en je bent op Curaçao of Bonaire en ook

Suriname staat op ons verlanglijstje. Sommige van mijn collega's vinden het leuk om af en toe een cruise te maken.

Als afsluiting maar iets wat meestal als eerste ter sprake komt: het mooie weer. Je hebt hier constant hogere temperaturen, maar ook altijd een frisse wind. Heel aangenaam. Soms is de regentijd (september-november) spectaculair, maar de rest van het jaar is er weinig regen. Gewone werktijden op het Colegio eindigen meestal rond twee uur 's middags. Een zee van tijd rest je om al de dingen te doen die je associeert met de Cariben: in je hangmat hangen, naar het strand gaan, op een terrasje zitten, surfen, kajakken, een kleine siësta etc. Meestal doe ik de lesvoorbereiding/correctie aan het begin van de avond, als het wat koeler is. Omdat bijna alle Nederlanders hier wat ontheemd wonen, maak je gemakkelijk contacten. Aan sociaal leven hoef je hier geen gebrek te hebben.

Is er ook iets negatiefs te melden? Ja, de bureaucratie op het eiland. Je moet door een rijstebrijberg van formaliteiten heen: bevolkingsregister, verblijfsvergunning, werkvergunning. Zorg dat je je goede humeur bewaart en maak je niet kwaad als je weer eens bij een loket staat te wachten. Nadat alles geregeld is, ben je er weer voor jaren vanaf.

Een docent Nederlands.

Mijn eerste indruk van Colegio Arubano

Twee maanden geleden woonden mijn vrouw en ik nog in een tweekamer flatje op drie hoog in Rotterdam en reden rond in een Peugeot 106. Nu wonen we voor hetzelfde geld in een huis waar we omheen kunnen lopen en rijden we in een Ford pick-up. We voelen ons af en toe een tikkeltje ongemakkelijk bij het beginnende materialisme. Daarom hebben we ook maar gelijk een televisie gekocht. Niet dat we er veel naar kijken, want we zitten meestal samen in de tuin of onder de *porch*, maar het is toch wel fijn om af en toe eens naar De Wereld Draait Door te kijken.

Bij een grote tuin hoort tuinieren en dat heb ik een beetje onderschat. Dat komt vooral door de hitte, maar ook omdat ik geen verstand heb van tuinieren. Overal zitten scherpe punten aan, en als je een palmboompje gaat verpoten, heb je een pikhouweel nodig omdat de grond meer uit steen bestaat dan uit aarde. Toch na tien keer het Parkietenbos, lees de vuilstortplaats, te hebben bezocht met de bak vol takkenzooi, begin ik het aardig in mijn vingers te krijgen, al zeg ik het zelf. Een bijkomend voordeel is dat mijn *body* er ook behoorlijk van is opgeknapt.

Goed, ik zou iets vertellen over mijn eerste indruk van Colegio. In één woord, zou ik zeggen: leuk; zeker een leuke school, vergelijkbaar met Nederland, maar net even iets anders. Voorbeeld: een havo-4 leerling in Nederland trekt zijn jas niet uit in het klaslokaal om de docent duidelijk te maken dat hij vandaag geen zin heeft. Hier op Aruba heb ik zo iets nog niet mee gemaakt. Hier doet de Havo-4 leerling dat hier anders: hij gooit zijn tas op tafel. Een typisch Arubaans gebruik, bij de oudere dames, heb ik mij laten vertellen. Nog een voorbeeld: in Nederland krijgen de leerlingen wel eens ijsvrij. Hier krijgen de leerlingen wel eens regenvrij. Ik stond eerst ook verbaasd, maar als het hier los gaat, dan lopen het schoolplein en de lokalen onder water. Echt waar gebeurd. De tassen mogen dan wel op tafel natuurlijk.

Hoewel ik op mijn vorige school in Nederland geen collega's natuurkunde had in de bovenbouw, hoef ik hier niet aan te wennen. Ik vind ze niet alleen leuk, maar echt geweldig. Soms begeef ik mij zelfs in de waan dat ik al jaren met ze samenwerk. Geen idee waardoor dat komt; of zij wel eens hetzelfde gevoel hebben weet ik ook niet. Over dat soort *softe* dingen praten natuurkundigen nooit. Het valt me wel op dat ze allemaal veel tijd maken om met elkaar te kletsen. Dat

vind ik geweldig. In Nederland maken we daar gewoonlijk geen tijd voor. Nee, hier is kletsen een volkssport. Bijna iedereen spreekt met flair en overtuiging. Dat vind ik mooi. Misschien ga ik dat zelf ook leren in de komende drie jaar, die ik hier ga lesgeven.

Goed tot zover mijn eerste indruk van Colegio en de Arubanisering. Ik durf nu al, met een gerust hart te stellen, dat dit avontuur het alle geleverde energie van de emigratie meer dan waard was. Tot nu toe valt er nog weinig te missen. 's Ochtends voordat ik naar school ga, eet ik gewoon mijn bruine boterham met kaas. De vrienden en familie die op visite komen, leren we heel intens kennen. Heel anders dan in Nederland, omdat ze gelijk negen dagen blijven logeren. Verder kan ik mijn hobby zandsculpturen weer uit de kast trekken en mijn vrouw haar hobby om tuinmeubelen van gerecycled hout te maken. Ondertussen liggen we op de mooiste stranden van de Cariben, waar andere mensen duizenden euro's voor neerleggen. Wat wil je nog meer? We zullen vanzelf wel zien of het ooit gaat vervelen, en anders gaan we hier nooit meer weg!

Saludos,
Een docent Natuurkunde